

Semester med punkarna

SOMMARNOVELL

Det är min första utlandsresa utan mamma och pappa och allt är så långt ifrån den mjuka chartervärlden jag upplevt tillsammans med dem att ordet *semester* känns apart.

Köpenhamn, 1991. Det har fattats illvilliga politiska beslut så anarkister planerar seminarier och brinnande bilar och stenkastning. Tydligen ska mina vänner och jag vara en del av det. Jag hade lika gärna åkt till Legoland, men med punken följer arga unga män och de bestämmer. De väljer ut mig i rökrutan på skolgården efter att ha synat mig från topp till tå och nu är vi här.

I min ryggsäck ligger välinpackade smörgåsar med ägg och kaviar och en termos med varm choklad. Pappa har även smugit ner några äpplen. En tydlig provokation, jag slänger dem i en papperskorg på Nils Ericsonsplatsen innan jag går på bussen.

John och Oskar väntar på mig längst bak, deras unga kroppar fläkta över sex säten. De har kolsvart stripigt hår som luktar havre och snusar och dricker folköl i grå ponchos med tygmärken där det står Dead Kennedys och Bad Religion. De har slitna höga Dr. Martens med röda snören och deras jeans är mer trasiga än hela, våra medpassagerare tvingas beskåda deras randiga kalsonger och bleka skinkor.

Jag har en rutig skjorta, svarta Leejeans och vita gympaskor. Mitt hår är nytvättat och armhålorna nersölade med deodorant. I jämförelse med dem är jag en dandy.

Vi letar oss fram till den enligt Oskar mytomspunna stadsdelen Nörrebro och hamnar – efter att ha frågat om vägen runt tjugo gånger – till slut i en liten skrubben i en stor lagerlokal på Baldersgade. Skrubben är tapetserad med tidningsurklipp. Redan 1981 ockuperade tydligen medlemmar i den spirande BZ-rörelsen övergivna hus och satte skräck i staden och så har det

fortsatt, väggarna bär på historier om aggressiva unga män och kvinnor, om bränder, våld och ödelagda gator. På några spikar tar slangbellor igen sig och i en hink på golvet vilar gatstenar tätt intill varandra. Det luktar bilverkstad.

"Fattar ni att vi är på Nörrebro!", säger Oskar och slänger sin ryggsäck på golvet. Ett dammoln virvlar upp. "Är det inte helt jävla grymt?"

Första kvällen festar vi till engelsk punk och jamaicansk ska med punkarna som bor i lokalen. Tanken att de alltid lever så här är svindlande. Det är omöjligt att föreställa sig, trots att vi ser det med våra egna ögon. Punkarna har läderbyxor och tatueringar på halsen och säkerhetsnålar i ögonbrynen. De skriker och kramas och hoppar i takt till musiken. Hela huset skakar och ett par golvbräder ger vika, men de verkar inte märka det. De verkar inte heller bry sig om att en fest med tretton killar och inga tjejer är en dålig fest, hur mycket man än vrider och vänder på saken. De drar så djupa drag på feta jointar att de tvingas lägga sig ner och dricker någonting genomskinligt rakt ur stora dunkar. Poängen verkar vara att dränka hela ansiktet i vätskan. Vi skickar dunken vidare när den kommer förbi oss första gången.

"Tror ni att det är bensin?" viskar John.

"Det kan det ju fan inte vara", säger Oskar.

"Jag prövar en slurk nästa vända", säger jag.

När dunken är hos oss igen luktar jag först försiktigt. Punkarna skrattar och gör tummen upp.

"Det luktar inte bensin", säger jag. "Inte som bensinen i garagen i Landala i alla fall."

"Drick lite", säger Oskar.

Jag tar en liten klunk. När vätskan glider över tungan börjar hela munnen pulsera och när den når svalget förvandlas adamsäpplet till en brinnande pingisboll.

"Fy fan", väser jag och danskarna skrattar och gör high five.

"Det kan vara världens äckligaste vin. Eller en dansk variant på drink, kanske. Men det är inte bensin."

"Men är det bättre än inget vin?" undrar Oskar. "På samma sätt som dåligt sex är bättre än inget sex?"

"Jag vet inte", säger jag. Jag har redan huvudvärk, men tänker att det kanske blir lättare att somna om jag dricker lite till ur dunken. "Jag skulle ta små klunkar om jag var du, Oskar, annars kommer du spy."

Det blir bara några små försiktiga munnar till. Men i kombination med näringsbristen räcker det för att göra oss riktigt svaga och illamående. Innan sömnen kommer pratar vi om revolutionen, om Baader-Meinhof-ligan, om den svinaktiga staten, om utsugandet av den tredje världen. Vi konstaterar att mordet på Palme innebar att världen som väntade på oss var en annan än den han levde och verkade i.

Det är inte en riktig säng, utan två hopbyggda varupallar i trä med en filt över, så det gäller att inte fastna med någon kroppsdel i gliporna. Jag ramlar ner på golvet eftersom John drömmer om erotik eller våld och börjar krypa omkring, samtidigt snarkar Oskar som en elefant. Jag kryper upp på pallen igen och stoppar strumporna i öronen och fryser om fötterna, men till slut lyckas jag somna.

Nästa dag besöker vi seminarier på Nörrebro's Folkets Hus. Alla pratar grötig danska, det handlar om politik, revolution och kapitalism, allt illustrerat av diabilder och diagram, vi förstår ingenting. Johns vilda natt har lämnat spår och under ett föredrag om situationen för bönderna i Nicaragua lägger han sig ner på trägolvet och kort därefter snusar han som en belåten liten elefant. En fårad kvinna med Che Guevara-T-shirt och dreadlocks frågar Oskar och mig hur gamla vi är, gissar vi, vi förstår ingenting här heller. Oskar sträcker upp sina smutsiga händer och visar först tio och sedan fem. Jag nickar instämmande och kvinnan ger oss ett tandlöst skräckslaget

leende.

När John vaknat går vi ut i parken och leker med punkarnas hundar. Det är polishundar som kidnappats i samband med olika demonstrationer förklarar en man, som vi tror presenterar sig som Kurt. Han har ett RAF-märke på bröstet och ett långt ärr på halsen, det är tur för oss att han är vår vän. Nu sker en instrumentell betingning, förklarar han och vi nickar.

Före sömnen diskuterar vi länge vad begreppet kan tänkas betyda. Våra högtflygande teorier leder till mjuka drömmar som bär oss mot gryningen, men när jag vaknar vill jag inget hellre än åka hem till Göteborg. Filten luktar mögel och vi har fått besök av myror och skalbaggar. Då vi bär våra kläder dygnet runt och gör kullerbyttor med de betingade hundarna har vi gräs- och bajsfläckar överallt. John och Oskar upptäcker att de har tagit med sig för lite pengar och för att visa mig solidarisk låtsas jag att jag har med mig precis lika lite, trots att mamma gav mig en dansk femhundralapp före avresan, den förblir ett litet hemligt knyte i min bakficka.

Vi har i princip inte sett någonting av den danska huvudstaden, inget Ströget eller röda korvar, femtonåringar på tillfälligt besök i samhällets utkant som vi är. Vi går hungriga i punkarnas vilda värld, där det inte ens finns knäckebröd och än mindre en liten banan eller ett äpple. Kampen som kallas livet är på blodigt allvar och alla ligger i vassen och lurar beväpnade med hasch och vin och hoppas att det stora slaget som ska förändra allting snart ska äga rum. Och om ingenting förändras kör man på som vanligt och det är också helt okej.

Demonstrationen: Vi trycker ner våra rånarluvor under collegetröjorna och gömmer slangbellorna i byxbenen. Efter en kort samling med obegripliga instruktioner är vi redo för slagfältet. Vi glider i en illaluktande massa mot centrum. Efter den första stora korsningen blåser någon i en visselpipa, vilket tydligen är signalen för kaos. Punkarna

blir skogstokiga och hämtar ammunition hos en maskerad tjej som drar två varuvagnar fyllda med kullersten.

Till en början håller jag mig nära John och Oskar. Eftersom vi inte får till det med slangbellorna väljer vi stenkastning mot de stackars poliserna vid vägkanten. Jag vet inte om mina vänner kastar lika halvhjärtat som jag. För även om det är lätt att imponeras över hur skickliga punkarna är med sina medeltida vapen, så är det läskigt att se projektilerna vina mot de ridande polisernas hästar som gnäggjar och frustar och reser sig upp på bakbenen.

Mina vänner syns inte längre till. Jag smiter i väg och köper en fransk hot dog som jag trycker i mig. Jag skäms över att ha förvandlats till en illaluktande Neanderthalare och vill gråta. Jag längtar hem, mer än jag någonsin kan minnas.

Till min egen överraskning skriker jag rakt ut i luften, försöker få ur mig någonting som har med ungdomlig förvirring och sökandet efter en identitet att göra, låter mitt unga liv flyga som en glödande vrålande pil genom den ljumma danska sommarkvällen.

Text: Valle Wigers

Bild: Wikipedia

[Läs fler texter av Valle Wigers](#)